

V horách

„Je to moja vina,“ ozvala sa Rosa po chvíli. „Prinútila som Treviniho, aby zastavil drogové obchody mojich ľudí. Varoval ma, že to nestrpia.“

A to nebolo všetko. Zatrhla aj obchodovanie s africkými utečencami na Lampeduse a aspoň sa pokúsila obmedziť obchod so zbraňami. Z jej pohľadu to boli absolútne legitímne rozhodnutia šéfky klanu. Jej rodina v tom však videla zradu. Teraz za to platila.

„Rovnako za tým môžu byť Carnevareovci.“ Alessandro sedel za volantom a viedol čierne terénne vozidlo po úzkej horskej cestičke dolu do zalesneného údolia. „Je ich celá kopa, čo sa ma chcú zbaviť. Cesare bol len najčestnejší z nich, lebo nikdy okolo toho nerobil tajnosti; podľa jeho názoru by na tom bola rodina bezo mňa lepšie. Tí ostatní vyliezajú z dier až teraz.“

Na zadnom sedadle sedela Stefania s putami na rukách aj nohách. V aute sudkyne našli ďalší pár a nasadili ho policajtku ešte pred odchodom. O premenách sa ani slovom nezmenila. Možno sa niečo také učia v policajnej škole. Zostať pokojný aj v tých najabsurdnejších situáciách.

„Vysvetlite mi niečo,“ zavolala zozadu. „Keď viete, že sa vás vaše rodiny chcú zbaviť, prečo ste neposlúchli Quattriniovú a nezmišli? Čo máte z toho, že riskujete svoje životy pre hordu zabijakov a sami sa vystavujete trestnému stíhaniu? Robíte to pre peniaze? Pre všetok ten luxus? Drahé autá, ako je toto? Nerozumiem tomu.“

Ani sama Rosa tomu celkom nerozumela. Priletela na Sicíliu, aby medzi seba a svoju minulosť vložila niekoľko tisíc kilometrov Atlantiku. Lenže minulosť na ňu čakala rovno tu na ostrove. Neunikla. Namiesto toho, aby tu prekonala traumu zo znásilnenia a z potratu, musela čeliť histórii svojej rodiny. Nebojovala ani o to nestáľa, ale po zavraždení svojej tety Florindy sa ocitla v úlohe šéfky klanu. A aby toho nebolo málo, ako rodinné preklatie ju

dostihol najväčší zločin jej babičky Constanze, tajný pakt s organizáciou TABULA. Nakoniec Rosa ešte zistila, že jej otec Davide, o ktorom sa všetci domnievali, že je mŕtvý, dosiaľ žije, a navyše osobne nariadil, aby ju Tano Carnevare znásilnil. A to všetko ešte korunovalo jej dedičstvo príslušníčky arkádskej dynastie a nechcená schopnosť vziať na seba podobu obrovského trojmetrového hada.

Celý prekliaty Atlantik nebol dosť rozľahlý na to, aby zabudla na svoje problémy. A teraz mala na krku nekonečné množstvo nových starostí, za ktoré zaradom vďačila svojmu pôvodu. Stefaniina otázka bola teda oprávnená: prečo to robí? Prečo sa už dávno na všetko nevykašlala a neopustila Sicíliu?

Jednoducho prepásla okamih, keď ešte mohla vyskočiť z idúceho vlaku. Zrejme hneď v ten deň, keď sa prvý raz zahľadela do Alessandrových smaragdovozelených očí. A ani vo sne nepomyslela na to, že by túto lásku obetovala. Ani výmenou za život bez mafie – život bez neho.

Bola toto azda odpoveď na Stefaniinu otázku? *Jedna možná odpoveď?*

Alessandro mal inú. „Môj otec dopustil, aby zavraždili moju matku,“ povedal. „Potom rovnako dopadol aj on, zavraždil ho jeho najbližší dôverník. Len preto som sa stal kápom Carnevareovcov. A teraz zomrel aj Fundling. Nemôžem sa len tak vzdať, inak by toto všetko bolo zbytočné.“

Rosa zboku pozorovala jeho peknú tvár pri striedaní svetla a tieňa na osamelej lesnej ceste. Možno to bol jediný rys jeho povahy, ktorý nikdy nepochopí: vehementné trvanie na tom, že *musí* viesť Carnevareovcov. Že dedičné právo je súčasne povinnosťou. Na jej vkus bojoval až pritvrdo o to, aby zaujal miesto na čele klanu.

„A čo vaše falošné doklady?“ spýtala sa Stefania. „Nie sú vstupenkou do nového života?“

„Sú pripravené len pre prípad núdze.“

Mal vôbec v úmysle hovoriť o tom aj s Rosou? Zahrnúť ju do spoločného rozhodovania skôr, než by bolo neskoro?